

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἰουνίου δωδεκάτη,
τὸ Ῥωμαϊκὸ φρούτατι.

Ἔτος χίλιον κ' ὀκτακόσκι κ' ἐνενηντὰ σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεες μετ' ὅτ' ἔνυψεν τὸν ντουνηδ

Ἐξακόσκι κ' ἐξήντὰ κ' ἑβδὰ,
λέγε λέγε, Ῥωμῆ φαφλάτ.

Μία δέσκις μεγάλην κάθε στόμα νὰ τὴν ψάλλῃ.

Ἵπὲρ μαρτύρων πολιτῶν
καταφλογιζομένων,
ὑπὲρ τῶν Στῶλων καὶ Στρατῶν
τῶν διοργανουμένων,
ὑπὲρ τῶν θέσεσι γενικαῖς καὶ μερικαῖς ζητούντων
κ' ἕκ τοῦ συστάδην δι' αὐτάς τὰς μάχας συγκρο-
[τούτων.

Ἵπὲρ τοῦ πῶς θὰ κτίσωμεν σφαγεῖα κ' ἀποπάτους
καὶ πῶς θ' ἀνδραγαθήσωμεν ἐν κοπριάς πεδίῳ,
ὑπὲρ τῆς διαίρεσεως τῆς θαυμαστῆς τοῦ κράτους
κ' ὑπὲρ τῆς διαίρεσεως ἔδρας μιᾶς εἰς δύο.

Ἵπὲρ τοῦ πῶς θὰ κάνομε χρυσάλλινα παλάτια
καὶ κήτους Σεμιράμιδος καὶ τρίτο φαλιμέντο,
ὑπὲρ τοῦ πῶς θὰ γίνωνται καυγάδες γιὰ τὰ μάτια
μετ' ὅτ' ἐντὸ Πανεπιστήμιου καὶ μετ' ὅτ' ἐντὸν Παραλαμέντο.

Ἵπὲρ τῶν δύο καμινῶν, ποὺ λάβαν ἐξεμῶν
καὶ τρίζουσι σάπια κόκκαλα προγονικῶν μνημείων,
ὑπὲρ ἔδρων ὑπουργικῶν, ὅπου διχοτομοῦν
τὰς ἔδρας τὰς περιφανεῖς τῶν Πανεπιστημίων.

Ἵπὲρ ἔδρων φωτιζουσῶν
μὲ φῶς κολοσῳπιᾶς
τὸν τόπον τοῦτον τῶν χρυσῶν
λογαδῶν τῆς ψευτιάς.

Ἵπὲρ τοῦ πῶς νὰ γίνετα δι' ἔδρας νταβατοῦρι,
ὑπὲρ τῆς διαίρεσεως Ῥωμῶνων καὶ Βουδοῦρη,
τοῦ μὲν Δελαπορίζοντος,
τοῦ δ' ἄλλου Γαζεπίλιντος.

Ἵπὲρ ἔδρων τροχιζουσῶν τὰς γλώσσας τῶν Ἑλλήνων,
ὑπὲρ ἔδρων, ποὺ βρέμουναι κτυποῦν τὴν κάθε πέτρα,
ὑπὲρ αὐτῶν, ὑπὲρ ἡμῶν, κ' ὑπὲρ τῶν Κεραλλήνων,
τῶν κοπτομένων γοερώς ὑπὲρ τοῦ Δελαπόρτα.

Ἵπὲρ τῆς ἔδρας τῶν ματιῶν, ποὺ μάτια θὰ χαλάσῃ,
καὶ τοῦ σφριγῶντος Ἵπουργοῦ τῶν φῶτων, τοῦ Θανάστη,
ἀνοικτομάτου δυνατοῦ, παθόντος ὀφθαλμίας,
καὶ βλέποντος νυχθημερῶν ἔδραν διπλὴν τὴν μίαν.

Ἵπὲρ τῆς κόρης Ἀθηνᾶς, ποὺ κάθετ' ἐδῶ πέρα
καὶ τρέχουσι ἀπ' τὰ μάτια τῆς ἢ τσιμπλαῖς νύκτα μέρα,
κ' ὑπὲρ παντός τῆς λειτουργοῦ
νὰ μὴ φανῇ κανάγιας,
κ' ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ
κ' ἄλλα τῆς κουκουβάγιας.

Ἵπὲρ ματιῶν, ὅπου ἔμπορῶν τὸν ἤλιο ν' ἀντικρύσουσι
χωρὶς στιγμή νὰ θαυματοῦν καὶ δίχως νὰ δακρυστοῦν,
ὑπὲρ ματιῶν θαυματοῦργῶν σοφῶν ἐξοχιστῶν,
ποὺ νὰ κυττάζουσι εἰμπεροῦν καὶ πέραν τῶν ἀδύτων.

Ἵπὲρ ματιῶν, ποὺ βλέποντας ἐκέينو ποὺ θὰ γένη
γελοῦν ὅπως καὶ ἔμπροστὰ
καμπόσα μάτια σφαλιστὰ,
ποὺ πέρ' ἀπὸ τῆ μύθη τῶν δὲν βλέπουσι αἰ συμβαίνει.

Δέομαι κ' ὑπὲρ ἐκείνων
τῶν πτωχῶν τῶν ὑπευθύνων
τῆς πολεμικῆς φευγάδας, καὶ τοῦ καὶ Στρατηλάτου,
ὅπου ἄβδρη τὸν μετὰ του.

Δέομαι κ' ὑπὲρ ἐκείνων τῶν ζητούντων τὰς εὐθύναις
ποὺ θ' ἀρχίσουσι τοῦ πολέμου τὸν ἀξέχαστο γὰρ
καὶ θ' ἀνοίξουσι ἀομαμάτων τὰ κατάκλειστα στρατὰ.

Κι' ὑπὲρ τοῦτου τοῦ Μπουρίδη
κι' ὑπὲρ τοῦτου τοῦ Σαρσέντη,
καὶ μὲ πάει ριπιτίδι
δίχως γιάνος καὶ ρεβέντι.

Κι' ὑπὲρ τῆς ἐπιτροπῆς,
ποὺ πολλὰ ἴσ' ὄφ' ἔθ' βγάνη,
κι' ἕνα μπράβο θά τῆς πῆς
πλέκωντάς τῆς καὶ στεφάνι.

Κι' ὑπὲρ τούτων, ποὺ γυμοὶ
καὶ πεινώντες κι' ἀχαμνοὶ
θὰ καθίσουν ἴσ' ὄφ' ὀσκαμνί,
καὶ θ' ἀνοίξουνε λιμπρέτα
νὰ τὰ ποῦνε νέτα σκέτα
καὶ θ' ἀρχίσουν τὰ μουςκέτα
μὲς ἴσ' ὄφ' κράτος τὸ τρεχάτο,
μία, δύο, μπούμι καὶ κάτω.

Κι' ὑπὲρ τῶν ἀπαλλαγέντων
ἴσ' ἡμέρας μας ἐκείνας,
καὶ σφαζάντων καὶ σφαγέντων
ἐδῶ μέσα ἴσ' Ἀθήνας.

Κι' ὑπὲρ τῶν ἐξοδουσάντων
τὰ πολύτιμα πυρὰ,
κι' ὑπὲρ τῶν βομβαρδισάντων
δεξιά κι' ἀριστερά
τῆς θαλάσσης τὰ νερά.

Κι' ὑπὲρ τοῦ ξεβιδώσαντος μὲ τὸ Καραμπουροῦ
κάθε ναυμάχου νοῦ,
κι' ὑπὲρ τοῦ βομβαρδισάντος τὰ κάστρα τῆς Πρεβέζης,
ποῦπερταν κι' ἐστηκῶνοντο σὰν μετοχαὶ Τραπεζῆς.

Ἵπὲρ τῶν κατὰ θάλασσαν καὶ κατὰ γῆν φυγόντων
καὶ τῆς φυγῆς τὴν εὐκλειαν ἀπλήστως συμπαγόντων,
ὑπὲρ γενναίας ἀμοιβῆς πρὸς νέους Τουρκομάχους,
κι' ὑπὲρ μεγάλων εὐθυνῶν
ἐντὸς κι' ἐκτὸς τῶν Ἀθηναίων,
ποῦ τῆς ἀκούω καὶ θαρρῶ πῶς τρώγ' ὤμοὺς βατράχους.

Ἵπὲρ καρατομήσεως καὶ μέλλοντος μουςκέτου
κάθε Ρωμηοῦ δραπέτου,
κι' ὑπὲρ ἀναστηλώσεως χαλκίνης προτομῆς
δι' ἔλους τοὺς ὄρμεϊς.

Κι' ὑπὲρ βοῆς σεισῶσης τοὺς στύλους Παρλαμέντων
κι' ὑπὲρ ὑπομημάτων καὶ προνουσιαμένων,
κι' ὑπὲρ τῶν σπαθοφόρων, ποὺ γίνεται κουβέντα
νὰ βγοῦν ἢ σακαράκαις ἀπὸ τὰ Παρλαμέντα,
κι' ὑπὲρ τοῦ πῶς ἐκείνοι τὸ πόδι τὸν πατοῦν
κι' ὑπὲρ τοῦ πῶς θὰ γίνη γιὰ τούτους πατατράκα,
γιατὶ καλὰ καὶ σώνει γυρεύουν κι' ἀπαιτοῦν
νὰ κόβουν μὲ τὴν γλώσσα καὶ μὲ τὴν σακαράκα.

Κι' ὑπὲρ τῆς πειθαρχίας, ποῦ τὸν Στρατὸν κοσμεῖ,
κι' ὑπὲρ τῆς κρατουμένης στραφίδος καὶ τῆς μῆ,
κι' ὑπὲρ τῶν σταφιδαῶν τῶν ἐπισκεπτομένων

κυβερνητῶν αἰθούσας κι' ἄλλων σοφῶν προυχόντων,
καὶ ἴσ' ὄφ' ἰσπεφάνους πηγαίνουσερχομένων
κι' ἀπὸ τὸν Κατάρφ' ἴσ' Ἄννα προστρεχόντων.

Κι' ὑπὲρ κάθε Παππαδάκου, συμμορίας καὶ καμόρας
πάσης πόλεως καὶ χώρας,
κι' ὑπὲρ ζῶων σφαζομένων ἴσ' ἡμεῖς καὶ ἴσ' ὄφ' πόλεις,
πῶς τούτῳτ' ἴσ' ὄφ' ἰσπεφάνους
κι' ἴσ' ὄφ' μιλγιάις καὶ κουρνιάζου,
ποῦ πετᾷ μὲ τὰ φτερά τῶν ἡ χολέρα κι' ἡ πανώλης.

Κι' ὑπὲρ τῶσων συμφερόντων, κἄν ἴδιων κἄν κοινῶν,
κι' ὑπὲρ τῆς φορολογίας κυναρίων καὶ κυνῶν,
κι' ὑπὲρ μερικῶν πατέρων
τῶν κυνῶν κουνικωτέρων.

Κι' ὑπὲρ τῆς τῶν δημοσίων μαγροσκύλων εὐτροφίας
κι' ὑπὲρ πάσης τῆς μεγάλης κυνικῆς φιλοσοφίας,
ποῦ προώρισται τῆς μέσας ὄπως κι' ἄλλοτε νὰ γένη
μὲ κινάβραν τοῦ Μενίππου καὶ φανὸν τοῦ Διογένη.

Κι' ὑπὲρ τοῦ Κοινοβουλίου τῆς παρουσῆς ἑσπεσοῦρας,
τῆς βρισῆς καὶ τῆς μαγκούρας,
κι' ὑπὲρ ράβδων ὑψοιμένων μὲς ἴσ' ὄφ' σαλα τῆς Βουλῆς
κατὰ πάσης κεφαλῆς.

Ἵπὲρ ἔλων τῶν παυμένων, ποὺ καθεὶς τῶν λαχταρᾷ
νὰ ρημάξῃ τὸ Ντοβλέτι,
κι' ὑπὲρ τοῦ Ποταμιάνου, σακαθόντους ἴσ' ὄφ' γερὰ
μὲ τὸν Λέρδο Κασσαβέτη.

Κι' ὑπὲρ τοῦ δεινοῦ Δαούτη μὲ σπουδαίαν ἀπειλήν
ἀπειλοῦντος τὴν Βουλὴν,
ἢ διαίρεισις ἐν γίνῃ πῶς ἢ τᾶξις θὰ σαλεύσῃ
κι' αἶμα κρουνήδον θὰ ρεύσῃ.

Ἵπὲρ κώδωνος κροτοῦντος εἰς τὴν ἐξαλλον τὴν μὴνιν
κι' ἐπιτάσσοντος εἰρήνην
εἰς τὴν βράσιν τῶν ἀγῶνων
καὶ τῆς χάβρας τῆς ὀργίλης,
κι' ὑπὲρ πάντων τῶν κώδωνων
τῆς ἀρχαίας Κορνεθίλλης.

Κι' ὑπὲρ πάντων τῶν εὐλάων τῆς πατρίδος Βουλῆφ-
[ρων,
τῶν ἀγρίως βλεπομένων μὲ μανίαν ἀλεκτῶρων,
κι' ἀπειλούντων μὲ κρωγμοὺς
καὶ ἄλλῃων σπαραγμοῦς,
καὶ τὰ μούτρ' ἀντικρίζοντων
τῶν ἐν οὐ παικτοῖς παιζόντων
καὶ τὴν γλώσσαν τροχιζόντων
κι' ἀπειλάς μηρυκαζόντων
καὶ τὰ δόντια τῶν τριζόντων.

Κι' ὑπὲρ τούτων τῶν μαχῶν,
ποῦ λαὸς κυριαρχῶν
στιβακτὸς ἴσ' ὄφ' θεωρεῖται τῆς κυττάζει κεχνητος
μὲ φιγοῦρα Χιμπαντζῆ,

κι' ὑπὲρ Στάη Τσιριγώτη, πολεμήσαντος γενναίως
μετὰ τοῦ Παπαχατζή.

Κι' ὑπὲρ ἄλλου Τσιριγώτη, διευθύνοντος τὸ σπήρι
τοῦ Ζωρζή Δρομοκατή,
καὶ κυττάζοντος μακρόθεν τῶν ρητόρων τὴν εὐδία
μὲ μακρὸν ζουρλομανοῦσαν.

Κι' ὑπὲρ πάντων τῶν εὐ ζώντων
καὶ τῶν διασκεδαζόντων

μῖαν πλάσιν τροπαιοῦχον καὶ λαὸν πολεμοκράτην,
εὐθυμοῦντα μὲ τοὺς κώμους τῆς Βουλῆς καὶ τὰς θαλάσας,
κι' ὑπὲρ ὀφθαλμῶν νοσοῦντων καὶ παθόντων καταρράκτην
καὶ βλεπόντων καταρράκτας μὲ νερά τῆς Στυμφαλίας.

Κι' ὑπὲρ πάσης ἑταιρίας, ποὺ φωνάζει φανερά
πῶς θὰ φέρῃ τὰ νερά,
κι' ὡς τὸν μέγαν Νιαγάραν καταρράκτας παρομοίους
εἰς διψῶσαν ἐποχὴν,
κι' ὑπὲρ τοῦ κατατροπῶσαι τοὺς ἐχθροὺς καὶ πολεμίους
μὲ προβιβασιμῶν βροχῆν.

Κι' ὑπὲρ ὄλων τῶν χιλιῶν
τῶν στεργῶν καὶ διψαλέων,

ποὺ προσμένουν νὰ κορέσουν τόσῃ δίψαν θηριώδη
μὲ νεροποντὴν μυθώδη.

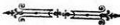
Κι' ὑπὲρ σοφῶν ἐπιτροπῶν μὲ σχέδια ποικίλα,
ποὺ θὰ μᾶς πνίξῃ δεύτερος κατακλυσμὸς καὶ νίλα,
κι' ὑπὲρ ἀρδεύσεως μανδρῶν, ἀγρῶν καὶ λειβαδιῶν,
κι' ὑπὲρ σωροῦ προτάσεων, ποὺ τὰ νερά σου χάνεις,
κι' ὑπὲρ ὕδατων ἀφανῶν τῶν λεκανοπεδίων,
ὅπου κατήνησαν κι' αὐτὰ ζητήματα λεκάνης.

Ἵπὲρ τῆς Μπόρσας τῆς τρανῆς, τῆς τόσον ἱλαρᾶς,
διατρεχούσης σήμερον ἡμέρας πονηρᾶς
καὶ πνιγομένης μὲ νερῶν ἐλλείδας χλοερᾶς.

Ἵπὲρ παντός χρηματιστοῦ καὶ χασκοντοῦ Λουκούλου
κι' ὑπὲρ τοῦ ρέκτου Βουλευτοῦ κι' Ἀρχαδῶς Μπακοπού-
(λου)
τοῦ κόφαντος τῶν Βουλευτῶν τῆς τόσαις παπαρδέλαις
κι' ἐπόντος εἰς κουφῶν αὐτὰ
πῶς δὲ δημοσία χαρτιὰ
κάποιος μπακαλῆς ἀφελῶς ἐτύλιγε σαρδέλαις.

Κι' ὑπὲρ πανδῆμου καὶ κοινῆς τῶν ὄλων εὐτυχίας
μὲ λούσα, μὲ ποδήλατα, μὲ νέας ἀτμαμάζας,

κι' ὕπερ χειραφετήσεως μελλούσης και ταχειάς
κάθε Μαρκελφας πηδηκτής και κάθε καρακάδας,
κι' ὕπερ παντός προσάπτοντος ἀδιόνη τιμῆν
στης δόξης τῶ Βασιλείων... ἑλέσθων... ἀμῆν.

Φασούλης και Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ. — Πόλεμος, βρή Περικλέτο, πόλεμος, μωρή παιδιά,
σκιωθήτε πάλιν ὄλοι
και φορέστε τὸ φακίολι

γιὰ νὰ ἔχητε πῶς ἡ Θῆβα πολεμῆ τὴν Λεβαθειά.
Ἡ διαίρεσις τοῦ κράτους τοῦς Ρωμηούς ἄς διαίρεση,
κι' ὁ καθεὶς μὲ τὰ σωστά του
τὰ παρθένα τάρματά του
θρηϊώδης ἄς φορήσῃ.

Ἄς γυρίσουνε τὰ χρόνια τῆς Ἑλλάδος τὰ παλιὰ,
νὰ διαίρεθῃ και τώρα,
κι' ὅπως τότε κάθε χώρα
νῆχθ' τοῦς ὀικούς τῆς νόμου, τὸν ὀικὸ τῆς Βασιλιῆς,
νὰ σὺνορα ὀικὰ του κάθε τόπος νὰ χαράξῃ,
πόλις πόλιν, κόμην κόμην, ὄμιος ὄμιον νὰ σπαράξῃ,
κι' ἄλλος νόμος ἐδῶ πέρα, κι' ἄλλος νόμος παρεκεί,
γιὰ σὰς, χρόνοι κλασικοί.

Ἴτε, παῖδες, ἴσθον ἀγῶνα,
πόλεμος νὰ πάη γόνα,
κάθε πούρος πολεμάρχος αἶμα σήμερον ποθεῖ,
κι' ὄσον ἐξῶ δὲν ἐγυθῆ μέσα τώρα νὰ χυθῆ,
νὰ μυρίσωμε μαπαροῦτι,
νὰ δουλίψῃ τουργικίδι,
ἐγὼ πάω ἴσθον Δαούτη
και σὺ τράβα ἴσθον Μπουριδιῶν.

Πόλεμος, βρή Περικλέτο, ὄδες τοῦ κάστρου τὰ κλειδιά,
ἐγὼ πάω γιὰ τὴν Θῆβα, τράβα σὺ ἴσθῃ Λεβαθειά,
νὰ μὴν εἰσαι Περικλῆς,
πόλεμος ν' ἀνάψῃ φρίκης,
ἐγὼ νὰμ' Ἐτεοκλῆς
και σὺ νὰσαι Πολωνεικῆς.

Φέρετέ μου τὸ τουργεῖ, δώστε μευ τὰ φυσικῆλιξ,
κι' εἴντε ντὲ κουβαρνατῆκια.
Ἔως πότε μόνο Τούρκους θὰ βαρούμε ἴσθῃ γερά ;
καιρὸς εἶναι νὰ σφαγοῦμε κι' ἐδῶ μέσα μιά φορὰ.
Πόλεμος και μεταξὺ μας, πόλεμος σπαρτακτικός
κι' Ἑλληνο-Ἑλληνικός.

Ἵπισω ἴπισω,
θὰ κτυπήσω.
Ποῖς στυλόνεται ἴμπροστά ;
ποῖς τὸν Ἑλληνα βαστά,
ποῦ και πάντοτε και τώρα τὸν προστάζει λαῦρος φύσις
δὲν συντρέθη και νὰ θραυῆ τὰ δεσμὰ και τὰς ἀλλοσεῖς ;

Ἰσῶθησαν τὰ φέμματα
αἶμα και τρίξουν αἶματα,
μόνον μ' αἶμα τὴση εἶδα θὰ μὰς ὄβση φλογερὰ
κι' ὄχι μὲ τῆς Στυμφαλιῆς τὰ περισσῆμα νερά.

Δώστε μου τὸ γκαταγάνι, τὸν σουγιά μου τὸν παλιό,
γιὰ νὰ γίνῃ μακλειό.

Γερά σου, Θῆβα ἴπαινεμένη, γερά σου, Θῆβα τῶν Πινδάρων,
ὑπὲρ σου πρὸς αὐτοῦ στήθους ἐναντίον τῶν βαρβάρων,
και τὴν πόλιν βομβαρδίζω του Μπουριδιῶ του κλεινοῦ
ὄπως τὸ Καραμπουροῦ.

Γερά σου, Θῆβα, ποῦ Ἀζίων μεγαλιεῖα κλαῖδεῖς,
ἐδῶ σὺ νὰ γίνῃς πρέπει, κτύπησε τοῦς Λεβαθεῖς,
και πολέμα και πολέμα
νὰ χυθῆ βαρβάρων αἶμα.

Π. — Σκάσε, σύμμαχε Θηβαῖε, σκάσε, ἔξινη μαίμου,
ποῦ τὰς Θῆβας ὄθιλις τώρα μόνῃν ἐδῶν του νομοῦ.
Ἄχ ἡ Θῆβα δὲν θὰ γίνῃ... γερά σου, Λεβαθεῖα μου, ζῆτω,
μόνην ἐδῶν σὲ κηρύττω.

Ἴτε, Λεβαθεῖ, πρὸς μάχην, κι' ἄς ἔχουν σκαλίγγων ἴχοι,
τῶν Θηβῶν τῶν ἑπταπόλιων καταρριψάτε τὰ τεῖχη,
διασπείρατε τὸν τρόμον δεξιὰ κι' ἀριστερά,
βομβαρδισάτε τὰ πάντα, ρίψατ' ἑνοσφαιρα πυρὰ,
ἴτε, Μοίραρχοι ναυμάχων, ἴτε, Μείραρχοι στρατῶν,
και ἴσθον πόλεμον αὐτόν,
μὰρς ἔμπρός, πεζοὶ φαντάροι, κανονιέρηδες, ἴππαις,
εὐζωνάκια, πυροσβέσται, μὲ ρομφαίαν ἀστραπή.

Πάντα σύμμαχων Θηβαῖων εἰς ἀγῶνα προκαλῶ
και τὸν ρίγῃω μὲ μιά φάπα,
γερά σου, Λεβαθεῖα, ποῦ βγάξεις τὸ μπαμπάκι τὸ καλό,
τὸν Μπουριδιῶ και τὸν Λάππα.

Φ. — Σκάσε σκάσε, Περικλέτο, πούσαι με τὴν Λεβαθεῖα,
και μὴ βγάξῃς ταμουσαῖ.
Εἰς τῆς μάχης τὸ πεδῖον σὲ προμῖνον... συμφορὰ σου !...
θὰ σὲ κόψω, θὰ σὲ σπάζω, και θὰ χῆσω τὰντερά σου.

Κύττα, μάχη συκροτεῖται, κι' ὁ Μπουριδιῶς ἀπηνῶς
πτέρυγι λευκῆ χιόνος ἐπελαθῆναι στεγανός,
κι' ὁ Κουκολιέζας τῆς Θῆβας, ποῦ πολέμου μένος κρύπτει,
πῦρ καλτὸν εἰς τοῦτον ρίπτει,
κεραυνοῦν τὸν Μπουριδιῶν ὡς ὁ Ζεὺς τὸν Καπαεῖα...
χαιρὲ, γενεὰ γενναία.

Νὰ κι' ὁ Λάππας ἴσθον καυγᾶ
ὄσπερ γίγας ὄμοθεῖς,
πλὴν κι' ἐκεῖνος ἐπὶ γᾶ
ἐπισε τανταλωθεῖς.

Τούτα ποῦ σοῦ λέγω τώρα, πολεμάρχε Περικλῆ,
θὰ τὰ βρῆς ἴσθῃ Ἀντιγόνῃ του προγόνου Σοφοκλῆ.
Ἐξεκούσαναν ταυτῆ μάς διαρκῶν πολέμων βρόντοι,
πόλεμοι μὲ Νταλιγγάνῃν, πόλεμοι και μὲ τὸν Κόντη,
πόλεμοι μὲ τὴν Κερδῶνα, πόλεμοι μὲ τὴν ἐλιθᾶ,
αἶμα πλὴν δὲν θὰ μείνῃ ἴσθῃ Ρωμαϊκὸν σταλιά.
Πάω τώρα ἴσθους Θηβαίους...

Π. — Μὰρς κι' ἐγὼ ἴσθους Λεβαθεῖς.
Φ. — Ἰσθὰ πεδία του πολέμου, Περικλέτο, θὰ μὲ ὄρη.
Πρόσμενέ με, ὄδωξ ἴσθῃ...

Π. — Πρόσμενέ με, Λεβαθεῖα,
μὰ πρὶν φύγω νὰ ὄρὸ φάπαις, νὰ κι' αὐτῆ τὴν καρυδιὰ.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα και ρυθμὸς,
ἴσθῃν Πινκακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.